

[Evald Kristensen.]

tive modtagelse, forslaget trods alt har fået, og i hvert fald for tilsagnet om, at man nu går til et udvalgsarbejde, således at loven kan træde i kraft pr. 1. april 1974.

Hr. Valbak talte om godkendelsen og de mulige perspektiver, og hr. Poul Dam tog linjen op med hensyn til læger og kiropraktorer. Jeg vil da gerne sige her, at mit ønske skal være, at læger og kiropraktorer på en fornuftig måde over for patienterne og også på en forsvarlig måde kan arbejde sammen, og jeg kan da roligt sige, at man har set ikke så få kiropraktorer, der også i dag arbejder sammen med lægerne trods Lægeforeningens advarsel.

Når hr. Valbak talte om godkendelsen, så vil jeg gerne sige, at lægerne har ikke godkendt kiropraktorerne, og vi gør det heller ikke med forslaget her, men jeg kan sige så meget, at der for nylig — jeg tror, det var i sidste måned — i Århus faldt en dom, som nu er stadfæstet ved vestre landsret, og her ligestiller man efter retslægerådets erklæring læger og kiropraktorer i forsikringsmæssig henseende. Jeg tror, at her er man på vej til en nytænkning, også når det gælder en godkendelse. Man kan strides med lægerne om, hvor man taler om diagnosen, hvem der kan stille diagnosen for patienterne, og jeg holder på, at med den længere uddannelse, kiropraktorerne har på deres begrænsede felt, er de ikke så lidt mere kvalificeret til at stille en diagnose, men lad det blive et sagligt og fagligt spørgsmål, vi også kan komme til at tage stilling til i udvalget.

Jeg takker for tilsagnet.

Valbak: Jeg skal ikke gøre nogen lang historie ud af det, men blot lige fastslå og kommentere et par ting.

Jeg takker for det første ministeren for ministerens klare udtalelse om, at det ikke på noget tidspunkt har været meningen, at dette lovforslag skal vedtages i år. Derved gives der netop mulighed for det, som jeg har efterlyst: en nærmere undersøgelse og en nærmere overvejelse i det folketing, som, når alt kommer til alt, er det, der skal tage ansvar for de beslutninger, der tages også på dette område.

Ministerens taler om at skære igennem. Ja, vi skulle jo gerne have noget at skære igennem med og noget at skære igennem, og her

vil jeg gøre opmærksom på en ting, en misforståelse tror jeg, som har gjort sig gældende i vide kredse: vi har aldrig i dette høje ting — endnu — haft lejlighed til at drøfte, undersøge og overveje denne sag hverken dybtgående eller overfladisk, og det fortjener den, den fortjener en dybtgående overvejelse. Det er, hvad jeg har ønsket at fremhæve med mit indlæg.

Jeg kan langt være enig med hr. Evald Kristensen i én bemærkning, nemlig at det, vi skal nå frem imod, er et fornuftigt samarbejde omkring dette her de forskellige faglige kategorier imellem.

Og så et spørgsmål til sidst. Jeg var ganske overordentlig overrasket over en oplysning, ministeren gav. Ministeren sagde, hvad der er helt nyt for mig, at folk bosiddende i andre fællesmarkedslande, herunder kiropraktorer, skulle opfylde betingelsen at have dansk indfødsret for at virke og bo i Danmark. Tænk, jeg har hidtil troet, at det var en af de betingelser, som blev ophævet i og med vores tilslutning til fællesmarkedet. Det forhold beder jeg dog lige ministeren komme herop og redegøre lidt nærmere for, for enten må ministeren eller jeg totalt have misforstået tingene.

Kan det i øvrigt holde, hvad ministeren siger, at kiropraktorer bosiddende i andre fællesmarkedslande kan bremse, hvis de ønsker at tage ophold i Danmark og virke med deres konsultationer her i landet? Det kan vist ikke være tilfældet. Må jeg gøre opmærksom på, at hvis en kiropraktor bosiddende i Tyskland, i Frankrig, i Holland eller i Belgien er uddannet på et af de samme uddannelsessteder i USA eller i England, som kiropraktorer, der er medlemmer af Dansk Kiropraktor-Råd, er uddannet på, så ser jeg ikke, hvad der skal forhindre dem i at tage ophold og udøve erhverv som kiropraktorer her i landet. Jeg beder ministeren om en kommentar endnu en gang til det spørgsmål.

Socialministeren (Eva Gredal): Jeg kan udmærket gentage det, jeg sagde før; det står jeg selvfølgelig ved er korrekt. Med hensyn til spørgsmålet om fri etableringsret inden for det europæiske fællesmarked — det drejer sig om Romtraktatens artikel 57 — så er det en forudsætning for den fri etableringsret inden for det faglige område,